

Karáth Anita

Psyché a boltba menet

néha a dolgok csak
lábujjhegyről látszanak
mint a szomszéd udvaron
a száradó nejlonharisnyák
ahogy vidám lampionokként
hintáznak a kötélén
csak ennyit látni a kerítés mögül
illetve a rések közötti mozgóképeket
mikor a száraz hársleveleket
pörgeti a betonon a szél
és a repedésekben megülnek
a lusta platánszöszök
a felgyorsult járdán
szemembe fújt hajammal
szaladok hátha összeütközöm
veled majd amikor egy
üres szatyorral szerelmesen
táncba kezd a járdán
egy idétlen fuvallat
mintha jeleket küldenél
a legközelebbi galaxisodról
biztos ami biztos
beáztatom legszebb holdamat

A varázsló lánya

Csak annyi fényt,
hogy a háromszögletű ablakon át
láthassam végre lelkeket,
ahogy a szemeket behunyva óvatosan
a világosság betemet.
Végtelen gyerekkorom öröme így a nyár,
ahogy bandukolunk egy ég alatt.
A kőrózsán apró piros bogár:
kertedből néhány dirib-darab.

Miután Psyché kisírta magát

hallgatásunk mély
felfedi a bolygók forgásának moráját
véráramod magával sodor
a tenger innen nézve csak óriásplakát
hiába álltunk a partokon
megszelídült arccal
ezegyszer megértjük végre
az élet ilyenkor hatalmasabb a halálnál

Psyché mindenhol keresi

végül partra vetett a víz
a sodrás pirkadatra alább hagyott
fejem alvó nagy köveken pihent
míg lélegeztem a moha-illatot
valamelyik életemből a szél
puha utcaport kavart
és égett avar parazsa
táncolt a dűlők oldalán
ha még alhattam volna
talán melletted ébredek
hiányoddal hullik
pernye-ruhám

Németh Klára: Ölelkezők